

VIATGE 2n. BATXILLERAT

BERLIN. 18-21 Març 2018.

Dades generals

Professors acompanyants: Eva Lledó i Lluís Serra.

Punt de sortida: serà a la porta de l'Institut a les 7h el dia 18 de març. Es prega puntualitat absoluta. Sortirem amb microbús cap a l'aeroport. A la tornada no hi ha trànsfert cap a l'Institut. El retorn a casa es farà de forma particular. En el preu del viatge hi ha inclosos els trasllats de l'aeroport de Berlin a l'hotel i viceversa.

Vols: Volem amb Easy Jet. Els vols són:

Anada: 18MAR BCNSXF 10:15-13:00 Terminal 2C

Tornada: 21MAR SXFBCN 17:00-19:30

Equipatge:

-Equipatge de mà: només una bossa que no pot excedir els 50x40x20 cm.

-Equipatge facturable: màxim de 20 Kg

-Líquids de l'equipatge de mà:

- El líquid ha de ser dins un recipient amb un volum màxim de 100 ml.

- Tots els recipients han d'estar guardats en una bossa de plàstic transparent d'1 litre, amb tancament hermètic i de dimensions no més grans de 20x20 cm.

-Aquesta bossa de plàstic s'haurà de treure i ensenyar a la porta de seguretat de l'aeroport.

Allotjament:

Ens estarem a l'hotel:

A&O Hostel Mitte.

Köpenicker Strasse 127-129. 10179 Berlin

Telèfon 49 30 80 947 52 00

El règim d'allotjament inclou l'esmorzar i el sopar.

Documentació:

1. Si els alumnes són de nacionalitat espanyola:

DNI o passaport + autorització paterna (els menors d'edat)+targeta sanitària europea.

2. Si els alumnes **NO** són de nacionalitat espanyola cal que portin:
passaport+ NIE+ autorització paterna (els menors d'edat).

Normes generals

- Cal vigilar les maletes a l'arribada a l'hotel.
- Tingueu cura de la documentació i els diners (cal portar-lo en llocs segurs i repartit en petites quantitats). Es recomana portar-los separats.
- Cal respectar les normes de l'hotel on hi haurà d'altres persones amb la necessitat de descansar.
- Està prohibit el consum de begudes alcohòliques o drogues.
- Revisau les habitacions: qualsevol desperfecte s'ha de comentar el dia d'entrada als professors.
- Preguem puntualitat als menjars i cites establertes pels professors. Qualsevol retard podria suposar la pèrdua de reserves amb antelació.
- En cas de falta molt greu, el professorat podria adoptar mesures especials per tal de corregir els problemes, fins i tot el retorn de l'alumne a Barcelona i el pagament per part de la família de les despeses del viatge.

Què veurem, què farem:

A continuació indiquem els llocs més rellevants de la ciutat que visitarem. **NO** establím un programa tancat i inamovible perquè es podria veure afectat bé per factors aliens a la voluntat del grup viatjant, bé per la seva pròpia dinàmica (per exemple: major o menor interès en una visita que incideixi en la següent, etc.). Amb tot, creiem que tenim prou temps i energies per veure tot el que esmentem a continuació. En relació a això, tenim ja reservades les visites, dilluns matí a la cúpula del Reichstag i, dimarts matí, al museu memorial del camp de concentració de Sachsenhausen, als afores de la ciutat:

Porta de Brandenburg i Unter den Linden

Aquesta porta és una dels antics accessos a Berlín. Va ser encarregada pel rei Frederic Guillem II de Prússia com a símbol de pau i construïda entre el 1788 i el 1791. El disseny de la porta es basa en els Propileus, la porta d'entrada a l'Acropolis d'Atenes. Està composta per dotze columnes que imiten l'estil dòric, disposades en dues fileres de sis. Al capdamunt de la porta hi ha l'estàtua de bronze d'una quadriga conduïda per la deessa de la pau en senyal de victòria. La porta fa 26 m d'alçada, 65,5 m d'amplada i 11 m de profunditat.

Poc després de la seva construcció, Berlín veié desfilar Napoleó al capdavant del seu exèrcit a través de la porta, i com s'emportava la quadriga a París. El 1814 la quadriga tornà a Berlín, es canvià la branca de llover de l'estàtua per una creu de ferro, transformant la deessa de la pau en la deessa de la victòria.

També els nazis van utilitzar la porta com a símbol del seu poder. La porta va sobreviure, tot i malmesa, als bombardejos de la guerra. Va quedar al cantó soviètic en el repartiment de Berlín i el 1961 aïllada amb la construcció del Mur. A banda i banda de la porta s'estenia el mur, encerclant part de la ciutat i dividint-la en dues. El 10 de novembre de 1989 el mur va caure. Primer va ser enderrocat pels berlinesos i després de manera sistemàtica i oficial.

Davant de la porta s'estén **Pariser Platz**, lloc preminent de la ciutat. Es tracta d'un gran espai que havia quedat gairebé desèrtic des de la Guerra Mundial, i que ara torna a estar edificat. Alguns edificis notables són: el llegendari Hotel Adlon, el Dresdner Bank, les ambaixades americana i francesa i l'Akademie der Künste (Acadèmia de les Arts).

Aquí comença l'emblemàtica avinguda **Unter der Linden**. Passejant trobarem un seguit d'edificis importants: Ambaixada Russa, Bebel Platz(monument recordatori de la "Crema de Llibres), Biblioteca Nacional, Universitat Humboldt, Neue Wache, Òpera nacional, etc.

Camp d' esteles

Molt a prop de la Porta de Brandenburg es troba aquest monument promogut el 1989 per una publicista, Lea Rosh, que aviat obtingué suport d'importants personalitats. El monument està dedicat als jueus assassinats d'Europa. Es va voler situar en el cor de Berlín pel seu caràcter públic i perquè es dirigeix a l'Estat i a la societat civil. L'any 1994 es va dur a terme un concurs públic; el 1999 s'acorda la construcció del monument i la creació d'una fundació. El 2003 s'inicien les obres i el 2004 es col·loca l'última estela. El 2005 s'obre al públic. L'arquitecte fou Peter Eisenmann.

L'extensió és de 19.073 m². Hi ha 2.711 esteles inclinades de formigó, de 0'95 m. d'ample i 2'38 m. de llarg. El nombre d'esteles no té cap significat simbòlic ni relació amb el nombre de víctimes. La seva alçada varia des de ran de terra fins a 4 m. les més altes. El pes mitjà de les esteles és de 8 tones.

En el subterrani hi ha un centre d'informació. La visita al centre d'informació, comença amb un repàs a la política nacionalsocialista d'extermini duta a terme entre 1933 i 1945. En la següent part de l'exposició, es poden llegir els testimonis d'algunes persones a més de la història de diferents famílies abans, durant i després de la persecució. Una de les sales més impactants, és la que mostra les seves parets cobertes amb els noms i anys de naixement i mort de les víctimes de l'holocaust.

Reichstag/Bundestag (Parlament)

El van construir a finals del segle XIX (1884-1894) per acollir el Parlament alemany. Des de l'inici va ser un símbol de la unitat nacional i va servir per exhibir les aspiracions de poder del nou imperi. El disseny neorenaixentista va saber captar l'esperit optimista de l'època.

El 1918, Philipp Scheidemann va proclamar el naixement de la República de Weimar des de l'edifici. La nit del 28 de febrer del 1933, un incendi va destruir el saló principal del Reichstag. Les acusacions que es van llançar contra els comunistes van accelerar la cacera de bruixes que havien emprès els nazis, els quals poc després van accedir al poder.

L'edifici va quedar malmès durant la II Guerra Mundial, però la seva importància, fins i tot fora de les fronteres alemanyes, no va minvar: ho demostra la fotografia de la bandera soviètica onejant al Reichstag el Maig del 1945, com a símbol de la derrota alemanya.

Les obres de reconstrucció es van acabar el 1972 i l'edifici va passar a ser la seu de la Càmera baixa del Bundestag (Parlament Federal).

El 2 de desembre de 1990 el Reichstag va acollir la primera reunió del primer Bundestag elegit després de la caiguda del mur de Berlín i la reunificació de les dues repúbliques alemanyes. I va ser aquí on es va prendre la decisió de traslladar la seu del govern del país de Bonn a Berlín un altre cop.

Abans però l'edifici del Reichstag havia de ser modernitzat. El 1993 es va convocar un concurs públic. Els criteris de selecció eren bàsicament claredat, transparència i una planificació exemplar des del punt de vista de la tecnologia energètica. Dels projectes presentats, tres de prestigiosos arquitectes es van preseleccionar: Sir Norman Foster (Anglaterra), Pi de Bruijn (Països Baixos) i Santiago Calatrava (Espanya). Després de revisar el projecte, Sir Norman Foster va aconseguir imposar-se als seus rivals. En aquesta proposta Foster no havia previst afegir una cúpula, però va canviar la seva postura i va modificar el disseny de la teulada, fent-la transitable.

La cúpula s'ha convertit en una atracció turística de primer nivell i en un símbol de la ciutat. Els visitants entren en l'edifici per la porta occidental. Després de passar un control de seguretat pugen per dos ascensors a dalt. A sobre hi ha la cúpula. Té un diàmetre de 40 metres i una altura de 23,5 i pesa 800 tones. La seva carcassa d'acer consta de 24 nervis verticals en intervals de 15

graus, 17 anells horitzontals amb una distància entre ells de 1,65 metres i una superfície vidriada de 3.000 metres quadrats. Pel seu interior pugen en espiral dues rampes situades en els extrems oposats de la planta circular. Aquestes rampes tenen uns 1,8 metres d'ample i 230 metres de llarg. Permeten pujar i baixar a un mirador que s'aixeca a 40 metres sobre el nivell del terra. El punt més alt de la cúpula està a 47 metres. Rep un promig de 8.000 visitants al dia.

Museu i Memorial del Camp de concentració de Sachsenhausen

Sachsenhausen fou un camp de concentració que operà al nord de Berlín, a la ciutat d'Oranienburg a l'actual estat federat de Brandenburg des l'any 1936 fins al 1950, dirigit primer pels nazis i després pels soviètics. Juntament amb el camp de concentració de Buchenwald fou l'indret on els nazis sacrificaren més dels seus propis compatriotes alemanys. Sachsenhausen acollí més de 200.000 persones des l'any 1936 fins al 1945, essent especialment remarcable la reclusió de presos russos. L'any 1943 es construí una cambra de gas al camp. Amb la planificació de la Solució Final a partir de 1942, aquest camp no fou designat com específicament d'extermini; d'aquesta manera, els jueus foren traslladats a camps de l'Est destinats específicament a aquesta funció.

Alexanderplatz

Al mig de l'esplanada hi ha l'estàtua de Karl Marx (assegut) i Friedrich Engels (dret). Immutables, mantenen la mirada dirigida a l'est. El gran espai de l'Alexanderplatz és conegut popularment com "l'Alex". Té una història molt llarga, tot i que no en queden rastres gaire antics.

Hi trobem la Font de Neptú: l'estàtua neobarroca del déu apareix envoltada de quatre figures que representen quatre rius d'Alemanya (el Rin, el Vístula, l'Oder i l'Elba). A la vista hi ha el Rotes Rathaus (l'ajuntament de Berlín) i la Marienkirche. Domina l'espai la Fernsehturm (torre de televisió), de 365 m d'alçada i que segueix sent la construcció més elevada de Berlín. Hi ha un cafè

giratori a 200 m d'alçada, des d'on es veu el panorama de la ciutat. Molt a prop de la torre hi ha un rellotge amb els horaris de tot el món, la Weltzeituhr.

Nikolaiviertel

Des del pont del riu Spree cap a la dreta s'arriba al Nikolaiviertel, un barri molt tranquil, amb l'aire nostàlgic que li donen les cases típiques amb portalades monumentals i tribunes. Aquí és on es va formar el primer assentament urbà de Berlín. A la segona Guerra Mundial va quedar destruït gairebé del tot. Els anys vuitanta les autoritats comunistes el va reconstruir per celebrar el 750 aniversari de la fundació de la ciutat.

Checkpoint Charlie

És un lloc que impressiona i alhora convida a reflexionar sobre la història més recent d'Alemanya. Es tracta del famós pas fronterer entre els sectors americà i soviètic. No hi queda gran cosa del lloc on es van viure molts fets dramàtics durant la guerra freda, que inclouen l'enfrontament entre tancs russos i americans el 1961. Fins a la caiguda del mur el 1989, aquest era l'únic pas obert entre l'est i l'oest. Només el podien travessar personal diplomàtic i ciutadans dels estats aliats. Ara només és una atracció turística per donar-se el gust de la foto amb "postureig".

Hackesche Höfe

El Hackesche Höfe (Höfe significa patis) és un laberint de deu patis interiors connectats entre ells i que daten de començament del s XIX. El conjunt va patir greus desperfectes durant la guerra , però ha estat restaurat. El primer pati és especialment vistós, amb les façanes de rajola esmaltada blanca i de colors que revelen la tendència del modernisme. A la part de dalt els edificis contenen pisos i oficines, a les plantes baixes hi podeu trobar un gran nombre de bars i restaurants, galeries d'art, un teatre, llibreries i botigues de roba.

Està al costat l'estació del S-Bahn de Hackescher Markt, construïda el 1882. És una construcció historicista que segueix l'estil renaixentista italià, utilitzant com a material el maó vermell.

Kurfürstendam

Kurfürstendam ha estat des de sempre l'avinguda comercial més gran i més variada de la ciutat. A l'hora de voltar per aquesta avinguda, és recomanable de fer petites incursions als carrers de la vora, que també són plens de carrers agradables, botigues de tota mena i llibreries ben assortides. Recomanem els voltants d'Adenauerplatz i Savignyplatz, un racó mol estimat pels berlinesos.

Kaiser Wilhelm Gedächtniskirche

Aquesta església va quedar en ruïnes durant la segona Guerra Mundial. Una campanya dels lectors –prop de 10.000- del “Tagesspiegel” va aconseguir evitar-ne l’enderroc. L’arquitecte Egon Eiermann va construir el campanar hexagonal i l’edifici llis octagonal que els berlinesos anomenen “pintallavis i polvera”. Les ruïnes de la torre són avui dia el Kirchenmuseum (museu de l’església) i un monument dedicat a la pau i la reconciliació.

East Side Gallery

Es va conservar un tros del mur, no molt allunyat del centre de Berlín, a Mühlenstrasse. Artistes de 21 països l’any 1990 amb pinzells i pintures de spray van voler celebrar la caiguda del mur, la llibertat i l’esperança d’un món millor amb el final de la guerra freda. És va convertir en una galeria d’art de 1,3 Km amb 103 murals. Amb motiu de la preparació del vigèsim aniversari de la caiguda del mur, es va realitzar un programa de restauració, recobrint amb líquid anticorrosiu les ànimes metàl·liques que sostenien el mur, tapant la majoria dels murals que es trobaven malmesos pel vandalisme i l’erosió, propi de las obres exposades a l’aire lliure, i demanant als autors que tornessin a pintar les seves obres; 80 artistes van acceptar. Va costar 2 milions d’euros.